

Elogi de la imbecil·litat

Erasme de Rotterdam va escriure *Elogi de la follia*; Dostoievski, *L'idiota*; Narcís Oller, *La bogeria*; Carlo Maria Cipolla, *Teoria de l'estupidesa*... Per Espanya corre un grup de teatre anomenat Troupe del Cretino... I a Tor, a la Tallada d'Empordà, fa quatre anys que Josep Vila hi imparteix cursos d'imbecil·litat.

Sense negar l'impacte i la contundència del nom, aquest també té, segons en Pep, la seva explicació: «De la imbecil·litat, entesa com la manca de recursos, d'estratègies per resoldre conflictes i situacions com ho faria una persona intel·ligent, m'interessa la seva transparència, la incapacitat de mentir, ja que a partir d'ella podem mostrar-nos tal com som, sense màscares, i acostar-nos a aquell estat necessari que permetrà deixar fluir l'autèntica ànima del clown, un "estat" que ens haurà ensenyat a "desaprendre" per després poder "aprendre". Per això, l'objectiu dels cursos, més que trobar un personatge, és el d'assolir aquest "estat"».

Tot plegat ve de lluny. Ens remuntem a *Destemps* (1996), en què els personatges —interpretats per M. Àngels Capell i dos dels actors que després formarien el Teatre de Guerrilla: Carles Xuriguera i Quim Masferrer— mostraven ja aquest "estat" singular, fruit d'un treball de recerca a través del qual busquen una nova via per al pallaso tradicional, despro-

Pep Vila

Va néixer a Torroella de Montgrí el 1960 i de seguida es va «embolicar» a fer teatre amateur, però, en adonar-se que allò anava de debò, va decidir formar-se professionalment amb alguns dels noms més rellevants de l'escena internacional i llançar-se de cap al món de la faràndula. Des d'aleshores ha viscut el teatre des de gairebé tots els àmbits: la direcció (*Zic, Zac, Zuc*, 1994, *Despido impropriedade*, 2010, entre altres); la interpretació (on destaquen *El retablo de las maravillas*, *Daaalí*, *La increïble història del Dr. Floit i Mr. Pla*, *Ubú president* i, l'última, *En un lugar de Manhattan*); la pedagogia (diferents cursos de formació i experimentació dins i fora del món acadèmic) i la creació.

MARC WIJENS

veït de tots els elements que fins aleshores l'havien identificat, i exposat en uns primers cursos que en Pep va fer a La Planeta.

No serà, però, fins al 1999 —quan l'actor s'incorpora a la companyia d'Els Joglars— que aquest projecte comença a agafar forma i a concretar-se. «Anar de gira et deixa moltes hores mortes, i això em va permetre no només elaborar la teoria, sinó posar-la en pràctica, a través de sessions de formació o de creació al voltant del clown que organitzava en ciutats, com ara Madrid, Sevilla o Bilbao, en què fèiem una estada més llarga». Un efectiu banc de proves que el va animar a iniciar el projecte a l'Empordà, establir-se definitivament a Tor, el poble de la Núria, la seva dona, i començar a impartir-hi uns —gosiaria afirmar que únics— cursos als quals assisteixen «alumnes» de tot arreu i de tota condició: «els que provenen del món de l'espectacle encapçalen el rànquing, però també vénen molts mestres i gent que només vol destapar el pallaso que tots portem a dins». El procés ha estat progressiu, i a mesura que s'ha anat consolidant la demanda també ho ha fet l'oferta. No és que l'època hi acompanyi, però sí l'optimisme. Si tot va bé, Tor podria esdevenir un punt de referència dins el món del clown, tant en l'àmbit de la formació com de la creació i de la investigació. I per què no?